

SILVIN SARDENKO:

SKRIVNOSTEN SEN.

1.

Kot morska lastovica
v pokojni je pristan
priplula ladja bela.

In truma potnikov
s pričakovanjem težkim
stopila je na krov.

Odšla je ladja z njimi
čez sinjo morsko plan.

Pred njo so se vrhovi
vzdigavali srebrni,
za njo so se valovi
zagrinjali — brezsledno,
kot da je k večnim bregom
odjadrala za vedno ...

Še pome, ladja bela,
še pome spet se vrni!

2.

Ti žarna duša moja
si čudo neizrazno,
in hrepenenje tvoje
ko brezdno je brezmejno,
podoba božja v tebi
pa solnce blagodejno.

Več radosti izpiješ —
in bolj je prazno brezdno.

Kdo tebe večnožejno
bi mogel napojiti?
— Le tisti, ki bi znal
to brezdno izpolniti!

3.

Iz časov preminulih,
napol pozabljenih,
prisanjale so k meni
prelestne moje sanje
in gledale so vame,
in jaz sem gledal vanje.

Umele niso mene
in tudi jaz ne njih.

Kot one meni tuje,
jaz njim se tuj sem zdel...

Prelestne sanje moje,
le eno prašam vas:
Li meni ve — li vam
odtujil sem se jaz,
da več vam ne verjamem,
kot sem nekdaj verjel?

4.

Še roža bi prosila:
— Nikar naj več ne kljem!
ko bi prositi mogla.
Naj ji odtrgam cvet
in Stvarniku nazaj
naj ga poklonim spet!

Naj jo kot mehki vonj
izpijem in povžijem!

In preustvarjena
po dolgem tihem miru
z menoj bi zadnji dan
k življenja vstala Viru.

5.

Poglej, ljudje gredó
 čez bujnopisan log,
 cvetlice trgajo
 in radostno pojó:
 — Le venčajmo se z njimi,
 dokler ne odcvetó!

Cvetlice jih svaré:
 — Nikar! me nismo bog!

Me smo le biseri,
 ki pali smo na svet
 iz Stvarnikovih rok,
 ko blagoslavljaóč
 nad njim je šumni dan
 in tiho dihnil noč.
 Kdor se nad nami zmoti,
 naj bo proklet!

6.

Le rajajte cele noči!
 In kadar jutro sine,
 recite: Lahko noč!
 In sen zasnujete zlati.
 Ko vstanete, naj radost
 spet čaka vas pred vrati!

Saj veste, če je lepša,
 hitreje pesem mine . . .

Jaz hodim drugo pot,
 ki ne pozna cvetov,
 a — hvaljen bodi Bog! —
 dokàj sovražnikov.

7.

Zavisti bledih pol,
 zlovoljnih pol prevar —
 in to je celi svet.
 Le stvarstvo plemenito
 tako je milostljivo,
 iz duše vsem odkrito.

Ko dete pred očetom
 pred njim je slednja stvar.

Nikoli ni še solnce,
 dejalo mi nemilo:
 — Ne bom ti več sijalo!
 Veleli niso viri:
 — Naj več ti žejnih usten
 naš balzam ne pomíri!
 In drevje ni še reklo:
 — Ne bom te več hladilo!

8.

Kot zakasnela ptica
 v porumenelih gajih
 za toplim toži solncem,
 z ljubeznijo mi nežno
 srce je hrepenelo
 za srečo nedosežno.

Nekoč sem jo zagledal —
 v sijajih in smehljajih.

Za svitom pa je mrak,
 za sméhom jok bil skrit:
 Spoznal sem, da sem videl —
 le sreče bled odsvit.

9.

In šel sem mimo cerkve.
 Odprla so se vrata
 kot žalostno oko
 ozrla za menoj.
 Obrnil sem korak
 in v hram sem stopil Tvoj.

Skrivnosten mir in molk! —

Le večna luč je zlata
 nalahno trepetala.
 In nekaj se je skrivno
 nagnilo v dušo mojo,
 kot večnih žarkov senca.
 Vesel sem šel iz cerkve,
 kot novoporočenca
 gredoč izpred oltarja
 nasmejeta se divno.

10.

Kako si bila blizu,
Ljubezen nevenljiva!
A jaz tako sem daleč
po svetu Te iskal.
Pogosto šel sem mimo
in nisem Te poznal.

Sedaj Te ne pustim,
Ti Radost moja živa!

Kot Jakob z angelom
s Teboj se bom boril,
da ranjen od Ljubezni
ljubezen bom prelil.

11.

Saj vem, da ni mogoče,
da ne bi drobna pesem
še k Tebi se zatekla:
Ti Roža v rajskem dvori,
deviška Mati moja!
Sedaj pa Ti govori
namesto mene Njemu:

Kako je tih in resen
odkar si Ti ga ranil.
Kako se pred Teboj
v boječih mislih klanja.
Kako neizrečeno
od Tebe še je daleč.
A vendar svojstvo eno
edino svojstvo drago
krasi ga: Moj je, moj!

12.

Na ustnih molk,
v obrazu mir
in sen v očeh —
a v srcu nosim raj.

In marsikdo
me praša kdaj:
Kje tvoj je tuge vir?

Saj tudi tih je rožni
na vrtu milijon
In vendar toli sladek
njegov nevidni vonj ...

